Kamień

N° 64

Nro 42

DZIENNIK
KOMMISSYI WOJEWODZKIEY
WOJEWODZTWA LUBELSKIEGO.

w Lublinie dnia 31 Grudnia 1816 roku.

N° 82

6544 **KOMMISSYA**
Województwa Lubelskiego.

Stosównie do wezwania JW. Rautensztrauch Radzcy Stanu Generała Dyżurnego, zaleca wszystkim zwierzchnościom mieyscowym pod odpowiedzialnością Dezertera z pułku 6tego piechoty liniowey, rodem z Lublina Obwodu i Województwa tegoż Mielewskiego Jana, twarzy ściągłey, oczu niebieskich, nosa długiego, włosów ciemno bląd, czoła niskiego, ma cali 10 — zbiegł dnia 9 Grudnia 1816. — Znaywiększą ścisłością śledzić, wyśledzonego poymać i do nayblizszey komendy Woyskowey odstawić.

w Lublinie dnia 17 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes. Zabielski S. j.

N° 83

7188 **KOMMISSYA**
Województwa Lubelskiego.

Uwiadamiaiąc, iż w Biórze Kommissyi Wojewódzkiey znayduią się swiadectwa zgonu żołnierzy zmarłych w Lazarecie Krakowskim, wzywa strony interessowane, aby po odebranie swiadectw rzeczonych zgłaszali się. —

Wyszczególnienie zmarłych żołnierzy.

1. Seweryn Złotnik —	2. Jakób Saiczuk
3. Jan Zieliński —	4. Jan Wólffaiow
5. Jakób Ratkowski —	6. Sobest. Wawrzesiak
7. Sobest. Wawrzesiak —	8. Marcin Serwatka
9. Woyciech Staszuk —	10. Jacenty Zielonka
11. Paweł Podgórniak —	

w Lublinie dnia 24 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes. Zabielski S. j.

N° 84.

6639 **KOMMISSYA**
Województwa Lubelskiego.

Wskutek odezwy Kommissyi Województwa Podlaskiego ddt. 11 Listopada r. b. Nro 2684 zawiadamia, iż gdy w roku 1812 z Urzędu Konsumcyinego w Łomazach pieczątka do oznaczenia fabrykatów Krajowych zaginęła i inna natomiast wy-

rznię-

rznięta zostala, która się tem różni od dawney, że iest liczbą 2 oznaczona w razie przeto dostrzeżenia dawney pieczątki należy o tém zaraz nayblizszemu Urzędowi konsumcyinemu dla postąpienia podług przepisów donosić.

w Lublinie dnia 19 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes — Zabielski S. j.

4988 KOMMISSYA
Województwa Lubelskiego.

Podaie do powszechney wiadomości, iż w dniu 7 Stycznia 1817 odbywać się będzie w Kancellaryi Burmistrza Zamoyskiego publiczna Licytacya na wydzierżawienie dochodu mieyskiego od piwa Angielskiego i Porteru tak kraiowego iako i zagranicznego do Miasta Zamościa na przedaż wprowadzonego, na lat 3 zaczynaiąc od 1 Stycznia roku. 1817 Wzywaiąc wszystkich chęć wydzierżawienia maiących, ażeby na wyżey oznaczony termin w kancellaryi Burmistrza zaopatrzeni w vadium zgłosili się, gdzie im kondycye do Licytacyi służące odczytane zostaną.

w Lublinie dnia 3 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes — Zabielski S. j.

5542 KOMMISSYA
Województwa Lubelskiego.

W skutek odezwy Sądu Policyi Poprawczéy Obwodu Zamoyskiego uwiadamia, iż w depozycie tegoż sądu znayduie się kożuch Chłopski i dwie sukman od złodzieia odebrane, właściciel przeto takowych po odzyskanie onych z dowodami do Sądu powyższego zgłosić się ma.

w Lublinie dnia 9 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes — Zabielski S. j.

9278 KOMMISSYA
Województwa Lubelskiego.

Gdy ogłoszona przez dziennik Wojewódzki pod dniem 10 z. m. Nro 3631 licytacya na wydzierżawienia dochodów Miasta Urzędowa dla braku licytantów w terminie oznaczonym do skutku nieprzyszła; przeto Kommisya naznacza drugi termin na dzień 10 Stycznia 1817 roku, wzywaiąc ochotników ażeby w tymże dniu w kancellaryi Burmistrza znaydowali się, gdzie onym punkta przedlicytacyine odczytane zostaną.

w Lublinie dnia 17 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes — Zabielski S. j.

4354. KOMMISSYA
Województwa Lubelskiego.

Gdy wartość tabak i tytoniów z defraudacyi pochodzących, zależy do rozmaitych własności onychże i dobroci gatunków

i 2

i z tego względu trudno iest naznaczyć raz na zawsze stałą cenę na tabaki i tytonie z kontrabandu pochodzące, i pochodzić ieszcze mogące, zatém Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu postanowiła: iż w takowych zdarzeniach, mieyscowa władza, to iest: Burmistrz, Officyalista Skarbowy i Officyalista Dzierżawy dochodów Tabacznych, ustanawiać będą cenę na tabaki i tytonie skontrabandowe podług gatunków i dobroci, które P. Newachowicz Dzierżawca wspomnionych dochodów przyymować i pieniądze na nie składać tak iak gdyby przez licytacyą były przedane, iest obowiązany. —

Kommissya Wojewódzka uwiadamia o takowym rozporządzeniu Komory celne, Przykomórki, Urzędy i Administracye Konsumcyine, Inspektorów Wydziałowych; tudziez Burmistrzów i Prezydenta Miasta Lublina, ścisłe zastosowanie się polecaiąc.

w Lublinie dnia 21 Listopada 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes Zabielski S. j.

N. 89

5394 KOMMISSYA
2865. Województwa Lubelskiego.

Rada Naywyższa temczasowa X. Warszawskiego uchwałą z dnia 1 Lipca 1814 rozporządziła, aby tak zaległe prowizye iako i Kapitały od nabywców Dóbr narodowych przez Rząd Austryacki sprzedanych przypadaiące do dnia 1 Lipca 1815 opłacone zostały, ponieważ zaś postanowienie Namiestnika Królewskiego z dnia 17 Sierpnia r. b. nowe termina do wniesienia zaległych prowizyi i Kapitałów przepisuiąc, znosi tym samym zacytowaną wyżey uchwałę, zaczym Kommissya Wojewódzka w dopełnieniu postanowienia Namiestnika Królewskiego wzywa nabywców Dóbr narodowych przez Rząd Austryacki sprzedanych, aby:

1mo. Celem obrachowania się ostatecznego tak z Kapitałów iako też zaległych od tychże prowizyi z kontraktem, kwitami z opłaconych na raty podzielonych Kapitałów przypadaiących odtychże prowizyi, tudziez innemi do tego ściągaiącemi się dokumentami w Kalkulaturze byłey Dyrekcyi Skarbu Dochodów Stałych niezwłocznie się stawili.

2do. Nabywca Dóbr narodowych, który się dotąd w należytey opłacie Skarbowi Publicznemu nieuiścił, moc Artykułu 1. niżey umieszczoney uchwały Namiestnika Królewskiego prowizye do dnia 30 Czerwca r. b. zaległe a przez Kalkulaturę obliczone do dnia 31 Grudnia r.b. niezawodnie w kassie Główney dochodów Stałych opłaci, zspóźniaiący się bowiem próżno by się wystawił na koszta Exekucyi Woyskowey która celem ściągnienia zaległości w dniu 1 Stycz. r.b. niezawodnie wysłaną zostanie.

3tio. Co do Kapitałów zaległych wraz z bieżącą prowizyią w latach 1817 1818 i 1819 wypłacić się maiących, wedle Artykułu 2. uchwały dopiero wspomnioney nabywcy Dóbr narodowych w wypłatach takowych regularnie uiszczać się zechą, gdyż na opóźniaiącego się rygor w Kontrakcie kupna zastrzeżony nieomylnie rozciągniony będzie.

w Lublinie dnia 3 Grudnia 1816.

DOMAŃSKI Prezes Zabielski S. j.

5982

5982. **KOMMISSYA**
Województwa Lubelskiego.

Wskutek Reskryptu Kommissyi Rządowey Spraw Wewnętrznych i Policyi z dnia 28 Września r. b. Nro 1151 podaie do publiczney wiadomości, iż na satysfakcyą długu Skarbowego od Starozakonnego Szmula Szpiry z Krzeszowa za sól w roku 1813 z Magazynu solnego Krzeszów kredytowaną w kwocie złpol. 735. gr. 1 należącego się, iedna czwarta część Szpiklerza z placem nad Sanem w Krzeszowie położonego, tegoż Szmula Szpiry Dziedziczną przez Publiczną licytacyą w Biórze Kommissarza Obwodu Zamoyskiego w terminie na dniu 18 Stycznia 1817 oznaczonym, za gotowe pieniądze prawem Dziedzictwa sprzedaną zostanie, życzący więc nabycia pomienioney realności maią się w powyższym terminie do Biora Kommissarza Obwodu Zamoyskiego w Janowie zgłosić, gdzie o dalszych szczegółach teyże licytacyi powezmą wiadomość, cena fiskalna części rzeczonego Spiechlerza z placem złpol. 500 przez w sztuce biegłych iest oznaczona.

w Lublin dnia 23 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes. Zabielski S. j.

7094. **KOMMISSYA**
Województwa Lubelskiego.

Gdy na dniu 10 Grudnia r. b. termin licytacyi na wypuszczenie w dziedziczną wieczystą Dzierżawą Iurydyki Sierakowszczyzna po Jezuickiey bezskutecznie upłynął, przeto na mocy reskryptu Kommissyi Rządowey wyznań Religiinych i oświecenia Publicznego pod dniem 17 Grudnia r. b. wydanego, zmieniaiącego niektóre warunki do nabycia wyżey Dzierżawy podaie się do Publiczney wiadomości, iż powtórna licytacya odbywać się będzie w domu posiedzeń Kommissyi Województkiey Lubelskiey, na dniu 20 Stycznia 1817 roku po obiedzie o godzinie 3. maiący przeto chęć nabycia wymienioney wyżey Iurydyki zechcą się stawić w dniu wymienionym i miesiącu.

w Lublinie dnia 17 Grudnia 1816 roku.

DOMAŃSKI Prezes Zabielski S. j.

10827 **PREFEKT DEPARTAMENTU LUBELSKIEGO.**

W Mieście Bychawie w dniu ostatnim Czerwca r. b. odebrane od podeyrzanych ludzi koni trzy iako to:

1mo. Koń maści gniadey, na lewéy stronie grzywa leżąca, lat 16 maiący, ogon czarny, mierzyn.

2do. Koń skarogniady bez żadney odmiany, lat 4. maiący mały.

tio. Koń siwy iabkowity, lat 16 maiący, prawe biadro ma zbite, mierzyn —

Prefekt uwiadamiaiąc otem każdego, wzywa ażeby właściciel takowych z dowodami legalnemi po odzyskaniu swey własności do W. Podprefekta Lubelskiego Powiatu zgłosił się.

w Lublinie dnia 13 Lipca 1816 roku.

podpisano RADZIMIŃSKI Z. P. Zabielski S. j.

DODA-

WYCIĄG
AKTU ZAIĘCIA NIERUCHOMOŚCI.

Którym podaie się do publiczney wiadomości, iż odbywać się będzie na Audyencyi Trybunału Cywilnego pierwszey Instancyi Województwa Lubelskiego, w Lublinie na ratuszu wielkim przez publiczną Licytacyą sprzedarz dóbr części wsi Skrzyńca, Wierzchowisk i Chrzanowa, nieletnich Sukcessorów po niegdy Wawrzeńcu Rzeczyckim pozostałych, iakoto: Stanisława, Tadeusza Synów, Józefy i Zuzanny córek w opiece Matki Ur. Teressy z Głuskich Rzeczycki, będących dłużników, we wsi Skrzyńcu w Powiecie Kazimierskim w Obwodzie i w Województwie Lubelskim mieszkaiących, dziedzicznych stanem Szlachectwa zaszczyconych. —

Części te składaią dwie oddzielne Gminy, to iest: część wsi Skrzyńca należy do Gminy Borzechowa w Powiecie Kazimierskim leżącey a części Wierzchowisk i Chrzanowa do Gminy wsi Wierzchowisk w Powiecie Lubelskim, tak pierwszey iako i drugiey w Obwodzie i Województwie Lubelskim będących. —

W tych częściach, iakoto, na Wierzchowiskach znayduie się teraz czterech Gospodarzów Pańszczyznę po trzy dni ciągłą odbywaiących, i iedna Komornica, reszte osiadłości Włościańskich, składaią się z Pustek z Włoscian ogołoconych.

Na Skrzyńcu iest zabudowanie dworskie, dwór stary z drzewa sosnowego wybudowany, officyna, obory, stodoły, chlewy, spichlerz — przy drodze do dworu idącey stoi browar teraz świeżo wyreperowany, z placem blisko morga przytém browarze będącym, który arenduie żyd Zelman Josfowicz i płaci rocznie zp. 600. — w Lesie przy drodze do Radlina idącey iest Młyn na dwa koła mielący czynny, i staw blisko dwóch morgów rozległości maiący, chałupa stara, i chałupinka, w którey mieszka żyd Hochman Mośkowicz, a ten na rok teraźnieyszy od Sgo Jana 1816 Roku za komorne, i wolność paszenia krów po lesie do Sgo Jana Roku 1817 obowiązał się dni 12 odrobić, złp. 12 zapłacić i wteyże chałupce wymurować Komin. —

Na Wierzchowiskach przy rzece przez wieś idącey, iest browar taki, iak na Skrzyńcu, mieszka w nim arendarz Boruch Zelmanowicz ma sobie przydanego mniey niż pół morga ogrodu, i kawał łąki, płaci rocznie złp. 200 z których tylko złp. 100 czystego dochodu dla Dworu zostaie. —

Na Skrzyńcu pod spichlerzem iest sadek sliwkowy blisko morga kwadratowego rozległy — Ogród warzywny z małym kawałkiem łąki blisko sześciu morgów rozległy — żerdziami ogrodzony i drugi ogrodek warzywny do cwierci morga wynoszący, w obydwóch tych ogrodach iest gatunek ziemi rędzinney. —

Łąki dworskie. Na Skrzyńcu łąka na przeciw browaru Andrzeia Borka, blisko morg ieden kwadratowy zawieraiąca, na którey trawa gruntowa rośnie, podobnaż łąka na Wierzchowiskach koło gościńca z Borzechowa do Bełżyc idącego, mało od powyższey łąki większa — Na Chrzanowie między rzeką i polami iest łąka błotnista, blisko pół morga trzymaiąca z innemi wsi Wierzchowisk Posiadaczami w Kontrowersyi będąca, która podług twierdzenia opieki podlega windykacyi, i nie iest w używaniu przez Właścicieli częci zaiętych. —

Pola dworskie. Pole od granicy Chrzanowskiey między miedzami Andrzeia Borka od młyna Spaczniaka do rzeki ku Chrzanowu płynącéy się ciągnące, naymniey dwadzieścia morgów trzymaiące, w którym gatunek ziemi rędzinney blisko ośmiu morgów rachuie się od rzeki, a reszta gruntu iest wapiennego. —

Pole Kozlińskie zwane, około czterdziestu morgów wynoszące, wpołowie rędzinne a wpołowie piaszczyste — Pustka po włościaninie Sobestym Borzęckim, w ogrodzie stodołę maiąca na dwanaście morgów licząca — Niwa Siedlisko zwana przeciw zabudowań dworskich leżąca, do lasu przynaymniey na dwieście morgów rozciągniona. —

Łan między gruntami Posiadaczów innych części Wierzchowisk niezaymowanych do granicy Borzechowskiey, naymniey do czterdziestu morgów maiący — Pole z dwóch połączonych przez włościan opuszczonych Sadyb zwane, między polami Wierzchowskiemi, i polem Andrzeia Borka leżące, blisko z trzydziestu sześciu morgów złożone, ma gatunek ziemi częścią rędziny, częścią piasku z gliną pomięszanego. —

Na Wierzchowiskach znayduię się Niwa między polami Skrzynieckiemi od rzeki do granicy Borzechowskiey się ciągnąca, naymniey sto pięćdziesiąt morgów maiąca, od Rzeki ma prawie połowę gruntu rędzinnngo, z resztą grunt piaskowaty w środku tey niwy iest znaczna część gruntu młodą Sośniną zarosłego. —

Między polami Chłopskiemi na Wierzchowiskach znayduie się pięć Pustek z ogrodami na dwór używanych około sześćdziesiąt morgów trzymaiących, te Pustki częściami

mi a szczególniey do wsi maią grunt rędzinny naywięcey zaś piaszczystego gruntu zaymuią, i kopaniny od lasu ciągną się aż do granicy Borzechowskiey. —

Las na Skrzyńcu od stawu przy Spaczniaku do granicy Radlińskiey między Borem Andrzeia Borka około sto morgów trzymaiący — drugi Las prosto niwi siedlisko zwaney do granicy Kępskiey między granicą Borzechowską, a miedzą Andrzeia Borka przypieraiący, przynaymniey na dwieście morgów rozległy — Na Wierzchowiskach Bór w około gościńca z Bełżyc do Borzechowa idącego do granicy Borzechowskiey, i Czołeńskiey dotykaiący, od Czołnów znacznie wycięty cały do trzysta morgów wynoszący, we wszystkich tych Lasach znayduie się naywięcey drzewa sosnowego pięknego, lecz w tych czasach znacznie powycinanego, między którym iednakowoż znaleść można rożnego rodzaiu drzewo Lasom czarnym właściwe, a mianowicie; Dębinę, Brzezinę, Leszczynę i Osiczynę —

Skrzyniec i Wierzchowiska są tylko od siebie bliżey iak ćwierć mili odległe czyli w takim względem siebie położeniu, iż Skrzyniec na zachód a Wierzchowiska na wschód wyglądaią, a kawałek Chrzanowa w kwestyi będący, na zachód Skrzyńca wychodzi — Na Skrzyńcu pomięszane są Działy z grontami Andrzeia Borka, i innych Posiadaczów, którzy w Zaięcie nie weszli — Obydwie części Skrzyńca i Wierzchowisk za iedne nierozdzielną Włość uważać można, gdy się gruntami z sobą stykaią — Rzeczka Skrzyniec, od Skrzyńca Andrzeia Borka, równie iak od Wierzchowisk prawu wykupu tegoż Andrzeia Borka podległych, iest od północy granicą tych części, od wschodu graniczą te części z Czółnami, od południa z Borzechowem, Kępą i Radlinem, a od Zachodu z Borowem i Chrzanowem graniczą. —

Części te wypuszczone są w Dzierżawę Ur. Bonawenturze Rzeczyckiemu Kontraktem przez Opiekunkę za Uchwałą Rady Familyyney, na dniu 5. Września 813. roku przed Notaryuszem na lat sześć zawartym — Azatym prawo posiadania, i używania, iest przy Dzierżawcy — Lasy w Skryńcu i w Wierzchowiskach są od Dzierżawy wyięte, zarządzane zaś są przez Opiekunkę Teressę z Głuskich Rzeczycką Wdowę, która iako Sekwestratorka Sądowa, aż do sprzedarzy lub dalszego postanowienia przez Trybunał Cywilny pierwszey Instancyi Województwa Lubelskiego, przy zarządzeniu temi Lasami zostawiona iest.

Sprzedarz tych Części nastąpi na żądanie Wgo Jana Ryszkowskiego Obywatela i Dziedzica Dóbr połowy Kiełczewicz, iako prawa nabywcy nabyłey Wierzytelności, od Starozakonnego Arona Koestenbaum Mieszkańca Lubelskiego, w Lublinie mieszkaiącego, na mocy Cessyi przed Urzędem Notaryusza pod dniem 27 Czerwca 1816 Roku zeznaney we wsi Kiełczewicach w Powiecie, Obwodzie i Województwie Lubelskim mieszkaiącego a zaś do popierania tey Sprzedarzy, zamieszkanie prawne u Franciszka Krępskiego Patrona Trybunału Cywilnego pierwszey Instancyi Województwa Lubelskiego w Lublinie przy Ulicy Grodzkiey pod Nrem 87 mieszkaiącego obrane maiącego — który Patron zaięcie to popierać będzie. —

Dobra te Aktem przyaresztowania przez Komornika Województwa Lubelskiego Marcina Olszewskiego na dniu 27 Sierpnia 1816 roku zaięte, a zaięcie dopiero na dniu 29 Września 1816 roku ukończone zostało — iedna kopia zaięcia tego Jakubowi Dyaczyńskiemu Pisarzowi Sądu Pokoju Powiatu Kaźimirskiego na dniu drugim Grudniu 1816 r. druga podobna kopia Jakubowi Kwiatkowskiemu Pisarzowi Sądu Pokoju Powiatu Lubelskiego tegoż dnia 2 Grudnia 1816 Roku — zaś trzecia kopia Józefowi Krajewskiemu Zastępcy Wóyta Gminy Borzechowskiey w Powiecie Kaźimirskim leżącey dnia 30 Listopada 1816 roku — czwarta kopia Sebastyanowi Nieprzeckiemu Wóytowi Gminy Wierzchowisk w Powiecie Lubelskim leżącey, także dnia 30 Listopada 1816 roku wręczone zostały. — Wpisanie Aktu zaięcia ninieyszego w księgi Hypoteczne Konserwatora Hypotek Województwa Lubelskiego nastąpiło dnia 5go Grudnia 1816 roku wpisanie w Kancellaryi Trybunału Cywilnego Iszey Instancyi Województwa Lubelskiego w Xięgę natą przeznaczoną na dniu 17 Mca Grudnia 1816 roku uskutecznione iest.

Pierwsza Publikacya odbywać się będzie dnia pierwszego Lutego 1817 roku o godzinie 9. z rana, na Audyencyi Trybunału Cywilnego pierwszey Instancyi Województwa Lubelskiego w Sali Audyencyonalney, posiedzeń tegoż Trybunału, w Lublinie na Ratuszu wielkim pod Nrem 1. w Rynku położonym.

Wyciąg ninieyszy przez podpisanego popieraiącego Patrona w podwóynym Exemplarzu sporządzony iest.

Franciszek Krępski
Patron Trybunału Iszey Instancyi Województwa Lubelskiego.

Wyciąg ten Aktu zaięcia nieruchomości umieszczony został na Tablicy Sali Audyencyonalney w posiedzeniu Trybunału Cywilnego Iszey Instancyi Województwa Lubelskiego na dniu 19 Grudnia 1816 roku co poświadczam —

Józef Borowski Pisarz.

REGULAMIN SOLNY.

Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu.

Przekonawszy się, że środki i urządzenia dotychczas trwaiące i tyczące się opatrywania Solą kraiu tuteyszego, częścią przez wolno handluiących na mocy Regulaminów Solnych d. d. 11. Października 1813 i d. d. 1. Kwietnia 1814 r. częścią przez Entrepryzę Dzierżawną na mocy kontraktu d. d. 1. Kwietnia 1814 nie odpowiadały ogólney potrzebie wszystkich mieszkańców, lub nie zapewniały równey dla nichże opieki, kiedy w Województwach zadzierżawionych, mieszkaniec był zabespieczony przez umiarkowane kupno, i dostatek soli przeciw zbyt wygórowaney cenie, a przeciwnie w Województwach wolnemu handlowi pozostawionych zamieszkały, wystawionym bywał na trudności nabycia oneyże, albo na zbyt drogie opłacanie tego nieodbicie potrzebnego artykułu, albo nareszcie na niedostatek zupełny; Zważywszy nadto że Skarb z powodu wolnego handlu Solą pozbawionym został naypewnieyszych źródeł z dochodów Solnych, wyłącznemu Prawu Skarbu służących, i że wszelkie usiłowania iego ku zatamowaniu szkodliwych przemycań Soli z zagranicy przedsiebrane, stawały się bezskutecznemi, uznała potrzebą wszelkie te niedogodności zdrożenia i szkody dla Skarbu wynikaiące, usunąć, a w położeniu obecném, iako przy ustaleniu trwałego Rządu do tego celu naywłaściwszém, wydać ninieyszy Regulamin Solny opatrzony w stałe i niezmienne tak dla wszystkich mieszkańców iako i Urzędników i Officyalistów kraiu tego służyć mogące przepisy w następuiących artykułach.

TYTUŁ I.

Przepisy ogólne.

§. 1.

Od dnia 1. Czerwca 1816 r. Prawo wyłączne soli tyczące się, w całem Królestwie Polskiém w zupełném swém znaczeniu i mocy, iak to przed zmianą stałego Rządu byłego Xięstwa Warszawskiego w roku 1811 i 1812 praktykowało się, przywrócone zostaie; od terminu więc tego wyżéy wymienionego, nie wolno nikomu na wolny handel, ani na własną potrzebę Soli z zagranicy do kraiu wprowadzać, tąż solą na iaki bądź sposób handlować, tak dalece, iż do tego handlu Rząd sam sobie tylko wyłączne zostawuiąc prawo, nikomu prywatnemu naymnieyszego niepozwala udziału, i dla tego wszystkie prawidła i zasady w roku 1811 i 1812 do handlu Monopoliczno-solnego zastosowane, wskrzeszaią się i na nowo w exekucyą się wprowadzaią, o tyle, o ile teraźnieyszemu Regulaminowi nie będą przeciwne. — A znayduiąc dogodném do-

chodu z tego źródła Skarbowi należącego, w całém Królestwie Polskiém zadzierżawienie w stosunku podanych przez Entrepryzę dzierżawną kondycyi Skarbowi publicznemu naykorzystnieyszych, i takiemi przez Namiestnika Królewskiego w Radzie Stanu Administracyinéy uznanych, toż prawo sobie wyłącznie zostawione, w Entrepryzę dzierżawną na lat ciągle pięć po sobie idących, od dnia 1. Czerwca, b. r. poczynaiąc wypuścił.

§. 2.

Z powodu tego, Regulamina wolnego handlu solą pierwszy w dniu 11. Października 1813. i drugi w dniu 1. Kwietnia 1814 wydane, w zupełności ustaią od momentu ninieyszego urządzenia, iako zwracaiącego dochody solne pod wyłączne Prawo Rządu.

§. 3.

Aby zaś nikt z wolno handluiących, którzy na fundamencie powyżéy cytowanych Regulaminów, sól do kraiu wprowadzili i takowéy dotąd nie wyprzedali, nie był wystawiony na szkody, straty i odpowiedzialności, z powodu niezachowania przepisów ninieyszego Regulaminu; wydane iest pod d. 1. Maia b. r. urządzenie i obwieszczenie, aby każdy sól na wolny handel sprowadzoną w składach swoich, lub innych prywatnych, do 1. Maia b. r. nie wyprzedaną maiący, oddał do d. 20. Maia b. r. do magazynu Skarbowego, w którym w zupełności bez żadnego dla Skarbu potrącenia, na rachunek właściciela podług cen przez niego ustanowionych sprzedaną zostanie przez Officyalistów Skarbowych. Sól bowiem po dniu 20. Maia b. r. w składach prywatnych znaleziona, iako do magazynu Skarbowego nie oddana, za defraudowaną uważana i na Skarb skonfiskowana bydź ma.

§. 4.

Wszelkie paszporta na wprowadzenie Soli przez Kommissyą Przychodów i Skarbu, na fundamencie wyżéy wspomnionych Regulaminów Solnych, dla spekulantów solnych, na wolny handel, lub właścicieli dóbr na własną potrzebę dawniéy wydane, bez względu, czy takowe użyte zostały całkowicie, lub w części, albo też wcale nie, zupełnie się znoszą iako iuż nieważne i takowe przez Interessantów, lub komory właściwego Woiewództwa, Dyrektorowi Skarbu w oryginale, a przez tegoż Kommissyi Przychodów i Skarbu w przeciągu dwóch miesięcy zwrócone bydź powinny.

§. 5.

Dla wiadomości mieszkańca każdego Woiewództwa do którego Magazynu po sól bez zawodu udać się może, iako też dla wiadomości, iaka ilość soli i przedaż onéy w wadze Berlińskiey dla każdego Woiewództwa i Magazynu w szczególności iest przeznaczona, domieszcza się Tabella poniższa w ciągu lat pięciu za prawidło dla Entrepryzy i publiczności służyć maiąca.

Numer bieżący	Nazwisko Woiewództw	Nazwisko Magazynu	Ilość soli rocznie w magazynie tym znaydować się maiącéy.
1.	Mazowieckie	Solec	Cet. Berl. 72,000.
2.		Góra	— — 6,000.
3.		Dobrzyków	— — 17,000.
4.		Kamion	— — 14,000.
5.		Nowe-miasto	— — 5,000.
6.	Sandomirskie	Zawichost	— — 14,000.
7.		Tursko	— — 20,000.
8.	Kaliskie	Częstochowa	— — 60,000.
9.		Piotrków	— — 3,000.
10.		Konin	— — 12,000.
11.		Kalisz	— — 10,000.
12.	Lubelskie	Kamień	— — 8,000.
13.		Puławy	— — 24,000.
14.		Krzeszów	— — 5,000
15.		Skryhiczyn	— — 10,000.
16.	Podlaskie	Modrzyce	— — 37,000
17.		Włodawa	— — 1,000.
18.		Radwanków	— — 5,000.
19.	Płockie	Bobrowniki	— — 17,000
20.		Wrocławek	— — 17,000.
21.		Płock	— — 15,000.
22.		Ostrołęka	— — 15,000.
23.		Pułtusk	— — 15,000.
24.	Augustowskie	Kiduły	— — 13,000
25		Olita	— — 3,000.
26.		Balla	— — 5,000.
27.		Piątnica	— — 11,000.
28.		Tykocin	— — 6,500.
29.	Krakowskie	Igołomia	— — 24,000.
30.		Modrzejów	— — 15,000
31.		Jaxice	— — 20,000.

Jaka zaś przedażna cena iednego centnara postanowioną zostanie dla każdego Magazynu, wkrótce ogłoszenie nastąpi.

§. 6.

Kupuiącym sól w Magazynach wyżéy wyrażonych, wolno będzie płacić iednę trzecią część w kraiowéy zdawkowéy Monecie, i zasada ta przez officyalistów przy magazynach ustanowionych przestąpiona, gdyby od kupuiących całkowitéy zapłaty w monecie grubéy żądali, pociągnie za sobą kassacyą.

§. 7.

Zapewnia się mieszkańcom wolność kupowania soli w magazynach Królestwa Polskiego tam gdzie się komu podoba.

TYTUŁ II.
Przepisy dla Komor Celnych.

§. 8.

Żadna z komor pogranicznych celnych nie ma mocy expedyowania do kraiu soli bez wyraźnego paszportu od Kommissyi Przychodów i Skarbu. Paszporta na wprowadzenie soli do Magazynów potrzebnéy udzielane tylko będą Entrepryzie dzierżawnéy.

§. 9.

Komory pograniczne solne do expedyowania soli dla Entrepryzy za paszportami, ustanowione i upoważnione są:

w Województwie Krakowskiem.

1. Opatowiec.
2. Igołomia.
3. Modrzeiów.

dito Lubelskiem.

4. Krzeszów.
5. Kryłow.
6. Tomaszów.

dito Kaliskiem.

7. Zagorowo.

dito Płockiem.

8. Nieszawa.

dito Łomżyńskiem.

9. Kiduły.

Na inne Komory bez upoważnienia Kommissyi Przychodów i Skarbu, sól prowadzoną bydź nie może.

§. 10. Ex-

§. 10.

Expedycya soli na granicy przez komory wyżéy wyrażone odbywaną będzie w tym sposobie:

a) Jak tylko transport wodny lub lądowy na granicy stanie, każdego Sól prowadzącego będzie obowiązkiem podać iasną deklaracyą w tych szczegółach:

Za iakim paszportem d. d. et Nro Sól wprowadza, iakiego gatunku iest ta Sól.

Wiele w szczególności beczek, bałwanów lub kruchów i iakiéy wagi.

Wiele w ogólności podług wagi rachuiąc obrachowanych bydź powinno centnarów berlińskich, rachuiąc na każdy centnar berliński 110 funtów berlińskich.

Do którego magazynu sól ta iest przeznaczona, w iakiéy liczbie beczek i centnarów na beczkach, kruchach lub bałwanach wyrachowanych.

b) Po otrzymaniu takiéy deklaracyi komora graniczna natychmiast przedsięweźmie rewizyą soli probowaniem wagi beczek i dochodzeniem, czyli w beczkach sama tylko sól, a nie inne iakie towary znayduią się.

c) Gdyby nadspodziewanie zamiast soli w beczkach inne iakie towary znalezione były, te bez względu zostaną skonfiskowane, sól zaś przy któréy takie towary znalezione były, iako produkt na potrzeby kraiu prowadzony, do mieysca iéy przeznaczenia wolno puszczona będzie, ieżeli przyzwoicie deklarowaną była.

d) Aby uyść wszelkich sprzeczek o wagę na beczkach obrachowywać się maiącą, obwieszcza się, że

Soli kamiennéy szybikowéy i zielonéy w beczkach całych po funtów berlinskich 660. ważących, rachuie się beczka za centnarów 6.

Soli kamiennéy szybikowéy i zielonéy w półbeczkach po funtów berlin. 330. ważących, rachuie się beczka za centnarów 3.

Sól Samborska Warzonka w beczkach troiakich: Beczka po funtów 165 ważąca, rachuie się za centnar 1. funt. 55.

Beczka teyże soli po funtów 110. ważąca, rachuie się... za centnar 1.

Beczka teyże soli po funtów 82½ rachuie się za funtów . . . . . 82½.

Soli Liwerpolskiéy w beczkach po funtów berlin. 303⅚. ważących, rachuie się beczka za centnarów 2. funt. 83⅚.

Sól Liwerpolska w beczkach po funt. berlińskich 405 ważących, rachuie się beczka za centnarów 3. funt. 75.

e) Gdyby odmiana beczek w którym gatunku soli kiedy nastąpić miała, lub prowadzący sól wprowadzał gatunek beczek powyżéy nie obięty, a przez to waga beczek do tego gatunku soli używanych, niebyła znana, będzie obowiązkiem prowadzącego sól, w podanéy swéy deklaracyi komorę o tém uwiadomić, a ubywaiąca lub przybywaiąca waga beczki dodawaną lub uymowaną będzie.

f.) Sól Kamienna w bałwanach i Kruchach w powyższém wyrachowaniu wagi niepomieszczona, na granicy ważoną bydź musi dla tego, że iéy waga systematyczną ustanowioną bydź nie może.

§. 11.

Wszelkie opłaty celne lub potoczne na granicy praktykowane od soli wprowadzać się maiącéy, znoszą się, i pobierane bydź nie maią przez Komory wyżéy wyrażone pod żadnym tytułem lub nazwiskiem.

§. 12.

Prowadzący Sól, po odbytéy w powyższym sposobie Expedycyi uzyska kwit Celny dowodzący odbytą Rewizyą, który w każdym Urzędzie Celnym lub Konsumpcyinym którędy Sól do mieysca swego przeznaczenia przechodzić będzie, okazany bydź powinien. Kwitów zaś tych tyle bydź winno, na wiele partyi podług deklaracyi prowadzącego, Sól do różnych mieysc dzielić się będzie. Szczegóły kwitu takie bydź maią:

a.) Imie i nazwisko prowadzącego.

b.) Za iakim paszportem z daty i Numeru.

c.) Wiele soli zadeklarował i do którego mieysca.

Z takim wizowanym kwitem do mieysca przeznaczenia przychodząc, kwit ten mieyscowemu pisarzowi Solnemu oddany bydź ma, a Pisarz ostateczną Rewizyą Soli zrobiwszy, Sól do składów przyimie i odbierze, a kwit dla swéy dalszéy legitymacyi u siebie zachowa.

§. 13.

Komory wyżéy wyrażone po odbytéy expedycyi Soli wedle deklaracyi prowadzącego nastąpionéy, pierwszą pocztą wprost od siebie do Kommissyi Przychodów i Skarbu podadzą Rapport o téyże expedycyi z wyrażeniem szczegółów w §. powyższym wymienionych. Uchybienie w podaniu rapportu tego za pierwszym razem pociągnie karę zł. 30. za drugim zł. p. 60. a za trzecim oddalenie ze służby.

Takowy rapport także co miesiąc właściwéy Władzy Skarbowéy Woiewódzkiéy złożony bydź ma.

§. 14.

Wszelkie mitręgi przy spełnianiu urzędowych obowiązków przez Officyalistów pogranicznych, tudzież opóźnianie Expedycyi dla widoków własnych do poniesienia szkód poczynionych, na officyalistach pozostaią, ich bowiem iest obowiązkiem, śpiesznem dopełnieniem służby łagodzić to, co ostrość przepisów do zachowania koniecznem wskazuie.

§. 15.

Jakim zaś sposobem deklaracye na komorach podług §. 10. zapisywane bydź winny, załącza się wzór pod Nr. I. Po expedycyi soli na granicy, winne są Komory Deklaracye od prowadzących Sól zaciągnąć w Regestr z temi szczegółami, iakie zawiera dołączony wzór pod Nr. II. nie opuszczaiąc zwyczaynego Dziennika i ogólnéy dziennéy summowanéy percepty. Deklaracye i regestra porządnie i czysto utrzymywane bydź powinny; wydarzone wszystkie odmiany z Deklaracyi i rewizyi, notowane bydź maią w regestrze. Deklaracye odebrane czysto zachować i one przy Regestrach Kwartalnych Władzom Skarbowym Woiewódzkim wraz z zwrotem w oryginale

paszportów użytych odsyłać, będzie obowiązkiem Komor. Po zrewidowaniu regestrów, Władze skarbowe paszporta z niemi zgodne znalazłszy, Kommissyi Przychodów i Skarbu odsyłać będą.

TYTUŁ III.

Przepisy dla magazynów Solnych.

§. 16.

Wszyscy Pisarze solni magazynów w §. 5. wyrażonych, do odebrania Soli podług §. 12. do magazynu dostawioney natychmiast przystąpią, z kwitem celnym skonfrontuią, a kwit ten dla swéy legitymacyi dalszéy u siebie zachowaią. Oprócz zaś kwitu celnego żądać powinni okazania sobie frachtbriefów.

§. 17.

Przy odbieraniu Soli postępować powinien każdy Pisarz: *naprzód* każdą w szczególności beczkę, lub bałwan przez ludzi Entreprenerskich i stróża magazynowego kłaść na wagę z należytemi Gwichtami w Magazynie znayduiącą się; *potem* przekonywać się, czyli każda z dostawionych beczek istotnie tyle waży, ile ważyć powinna tak podług kwitu celnego iako i frachtbriefu, i dopak beczek do wagi przyzwoitéy uskutecznić, *a nakoniec* zważać ściśle, czyli sól dostawiona iest dobra, z ziemią nie pomieszana; i dla tego tę i ową beczkę odbić i przeyrzeć iego iest obowiązkiem.

§. 18.

Przekonawszy się sposobem wyżéy opisanym o wadze każdéy beczki i bałwana lub krucha, gdy się akkuratnie okaże, iż tyle dostawiono Soli, ile dostawić się podług kwitu należało, wyda pisarz kwit Entreprenerowi, Kommissantowi iego, lub Szyprowi w tym sposobie:

a. Wiele soli, iakiego gatunku, podług kwitu celnego i frachtbriefu dostawił.
b.) Wiele wyszło z téy Soli na dopak.
c.) A wiele istotnie odebrano Centnarów berlińskich w Magazynie.

frachtbriefy zaś u siebie zachowa dla skonfrontowania ich z kwitami celnemi, i zapisze sól w Regestra percepty podług wzoru pod Nr. III. dołączonego.

Po wydaniu kwitu dla Entreprenera, kommissanta lub Szypra, tudzież po zapisaniu w Regestr, winien będzie Pisarz solny podać Kommissyi Przychodów i Skarbu wprost od siebie za każdy miesiąc pod uniknieniem kary w §. 13. dla komor celnych zastrzeżonéy, raport wraz z Tabellarycznym wykazem odebranéy Soli w ciągu upłynionego Miesiąca podług wzoru pod Nr. III. wyżéy dołączonego.

§. 19.

Każdy Pisarz obowiązany iest Sól podług ceny w §. 5. ustanowionéy przedawać za gatunki monet w $\frac{2}{3}$ częściach w monecie grubéy a w $\frac{1}{3}$ części w monecie zdawkowéy kraiowéy pod uniknieniem kary

w §. 6. zastrzeżonéy; rozumieć się iednak ma, że płacącemu za sól zupełnie w monecie grubéy, przedaż Soli odmówioną bydź nie może dla tego że ⅕ części w zdawkowéy monecie nie płaci.

Taxa Soli w Magazynie każdym ustanowionéy powinna zawsze nad drzwiami Magazynu bydź przybitą, aby ią publiczność mogła przeczytać. Officyaliści Solni przedaiący Sól drożéy nad taxę natychmiast po dopełnieniu tego czynu za zrobionèm doniesieniem kassacyi podlegać będą. Niemniéy nie wolno iest tymże Officyalistom soli cząstkowo na kwarty, garce, lub funty sprzedawać, czy to przez samych siebie, czyli też przez ludzi swoich pod témże samém zagrożeniem.

§. 20

Ponieważ beczki lub pół beczki soli, w gatunkach tu wyrażonych, przy przedaży tyle ważyć powinny, ile ważyły przy odbieraniu, przeto Pisarz solny na żądanie każdego z kupuiących, kupioną beczkę przeważyć mu dozwoli, końcem przekonania się że przepisaną trzyma wagę. Sól bałwaniasta z pod tegoż przepisu nie uchyla się i również powinna bydź przeważoną każdemu kupuiącemu, rachuiąc na każdy centnar berliński 110. funtów berlińskich — Każdy po sól do Magazynu przyieżdzaiący powinien bydź przyzwoicie traktowany i szybko expedyowany. Nie wolno iest żadnemu Officyaliście Solnemu pod iakim bądź pretextem od kupuiących żądać lub przyimować datków, bądź w pieniądzach, bądź w effektach, pod niezawodném z funkcyi oddaleniem.

§. 21.

Wszelka Sól beczkowa z Magazynu przez Szynkarza kupioną, ani iemu sprzedaną bydź nie może, tylko oplombowana; zatem tak ma bydź przez officyalistów Solnych sznurem opasana i na obu dnach płombami opatrzona, aby w drodze żadnéy beczki odmienić nie można, osznurowanie zaś i oplombowanie w tym sposobie dziać się ma, aby na każdym dnie beczki bez wyiątku iéy wielkości i obiętości była iedna plomba przysznurowana z cechą magazynu, z którego Sól kupiona; potrzebną ilość plomb, cechy dla magazynów właściwe z wyrażeniem Nazwiska, i szpagat dostarczać dla magazynów, obowiązkiem iest entrepryzy, przez cały ciąg trwania Dzierżawy. Co się tyczy soli Spekulantów, którzy podług §. 3. swoie zapasy do magazynów skarbowych dla dalszéy wyprzedaży oddać są obowiązani, ciż spekulanci wynagrodzić powinni Entrepryzie plomby do ich Soli przy wyprzedaży użyte, po dwa grosze za iednę plombę.

Kto zakupi na własną potrzebę sól w beczkach, plomby przykładane bydź nie powinny; albowiem dla utrzymania iedynie kontrolli nad Szynkarzami solnemi, plombowanie beczek postanowionem zostało.

Zadnemu Szynkarzowi wprzódy sól przedaną w magazynie bydź nie powinna, dopóki od wyprzedanych beczek soli, ilość plomb oderzniętych magazynowi powróconą nie będzie.

Pisarze Solni wszelką sól kupioną przez Szynkarzy koncessyonowanych, tymże w książki wpisywać maią, a kupuiącym na własną potrzebę, bezpłatnie zaświadczenia wydawać obowiązani, tak iak to w latach 1811. i 1812. działo się. Książki i zaświadczenia dostarczane będą ze Skarbu.

§. 22 Za

§. 22.

Za każdy upłyniony miesiąc poczynaiąc od 1. Czerwca b. r. Pisarz solny ułoży Extrakt stosownie do załączonego wzoru pod Nr. IV i takowy naypierwszą pocztą do Kommissyi Przychodów i Skarbu w iednym Exemplarzu, i do właściwéy Władzy Skarbowéy także w iednym, pod uniknieniem zagrożonéy w §. 13. kary niezawodnie poda, wraz z wykazem Soli odebranéy podług §. 18. i wyprzedaną ilością książek Szynkarskich.

§. 23.

Pisarze Solni przy magazynach wyżey wyrażonych znayduiący się zostawać będą pzd zwierzchnim dozorem Skarbu, ich obowiązkiem będzie, oprócz powyższych przepisów, Sól do Magazynów przez Entrepryzę sprowadzoną, niemniéy za sól sprzedaną pieniądze odbierać, porządek służby we wszystkiem podług Instrukcyi wypisanéy zachować, i tak względem własności Entrepryzy dzierżawnéy iak gdyby sol i pieniądze Skarbowe były, postępować; z tego więc względu kaucye Pisarzów i kontrollerów solnych, służyć będą Entrepryzie Dzierżawnéy na zapewnienie wynadgrodzenia szkód, któreby przez Officyalistę przestąpieniem Instrukcyi, dopełnione bydź mogły.

Pieniądze za sól sprzedaną w magazynie zebrane, odsyłane bydź maią tam, gdzie one odsyłać Entrepryza poleci.

Pisarze i kontrollerowie przy magazynach będą płatni ze Skarbu. Koszta zaś przy każdym respective magazynie, na materyały piśmienne, worki, baryłki do pieniędzy, podług etatu dla każdego magazynu przepisać się maiącego, miesięcznie ponosić obowiązkiem będzie Entrepryzy, i nadto nic więcéy officyaliści od niéy wymagać nie są mocni; koszta administracyi, zwózki i wywózki soli, iéy obednarzowania, odwózki superat, na posłańcâ z expedycyami, na kominiarza, i inne wszelkie wydatki przy magazynach doświadczane, iako to składki ogniowe, czynsz gruntowy, podymne i t. d. urządzić to wszystko, w opłacie iak naydogodniéy, ile to zdawać się będzie Entrepryzie, pozostawia się do woli onéyże, tak że skarb tylko pisarzy i kontrollerów opłacać będzie.

Gdyby iednak dzierżawcy podobało się z iakiego bądź względu do którego magazynu dodać swego kontrollera, i temuż pozwolić trudnienia się odbieraniem pieniędzy za sól przedawaną, zrobić to będzie onemuż wolno na swóy własny koszt; w takim iednak przypadku uwiadomienie poprzednicze nastąpi, i Pisarz solny zostanie tylko przy kontrollowaniu przedaży soli.

Nadto stroże i bednarze przy Magazynach Solnych będący zupełnie na koszcie Entrepryzy zostaią; a zatém i pensye ich do niéy regulują się.

§. 24.

Prócz powyższéy Instrukcyi dla Magazynów Solnych przepisanéy, obowiązywać będą Officyalistów Solnych warunki dla kupuiących i Szynkarzy solnych w oddzielnym Tytule zastrzeżone.

T Y T U Ł IV.
Przepisy dla kupuiących sól i dla Szynkarzy Solnych.

§. 25.

Wolno iest każdemu czyli to na własną potrzebę, lub też na

wyszynkowanie kupować sól z magazynów Skarbowych stosownie do §§. 6. i 7.

§. 26.

Każden kupuiący na domową czyli własną potrzebę sól z magazynów Skarbowych powinien od tychże brać stosowne zaświadczenie, które mu bezpłatnie wydane będzie, gdyż w przeciwnym razie sól prowadzący niebędąc opatrzony zaświadczeniem Magazynowém, podpadnie karze na defraudantów przepisanéy.

§. 27.

Wolno iest każdemu w kraiu szynkować solą z Magazynów Skarbowych kupioną za uzyskaniem wprzody koncessyi od Prefekta właściwego Woiewództwa; gdy zaś doświadczenie nauczyło, że pomnożona liczba koncessyonowanych Szynkarzy szkodliwą bydź może dla Skarbu, przez nabywanie soli przepisom nieodpowiednie, a nadto że zbyt wielka ilość Szynkarzy Solnych trudno może bydź w każdym razie kontrollowaną, przeto w celu zapobieżenia nadużyciom, i razem ustanowienia pewnéy ilości wydać się maiących konsensów na szynk soli, następuiące podaią się przepisy:

a.) We wsiach w których są kościoły Parafialne, może bydź ieden Szynkarz koncessyonowany. W innych wsiach bez wyiątku i bez względu na ludność, koncessye zniesione bydź maią natychmiast.

b.) We wsiach na samém pograniczu sytuowanych, chociażby w nich był kościoł parafialny, żaden Szynkarz Solny niemoże bydź koncessyonowany, a ieżeli takowy znayduie się teraz, koncessya odebraną bydź mu powinna.

c.) We wszystkich małych miasteczkach piątéy klassy, może bydź czterech koncessyonowanych Szynkarzy.

d.) W miastach czwartéy klassy może bydź ośmiu koncessyonowanych Szynkarzy.

e.) W miastach trzeciéy klassy może bydź szesnastu koncessyonowanych Szynkarzy.

f.) W miastach drugiéy klassy ma bydź trzydziestu dwóch Szynkarzy.

g.) W mieście Warszawie iako do pierwszéy klassy należącém stosownie do ludności ma bydź proporcya zastosowana.

h.) W miastach na pograniczu położonych ma bydź zmnieyszona liczba Szynkarzy koncessyonowanych do połowy powyższéy klassyfikacyi miast.

§. 28.

Każda koncessya ma bydź wydaną na papierze stęplowym ceny groszy piętnaście, stosownie do Urządzenia w dniu 30. Czerwca 1812 roku zapadłego, bez żadnych innych opłat. Każdy chcący szynkować solą, opatrzony koncessyą, powinien ieszcze nabydź książkę szynkarską z magazynu solnego Skarbowego za opłatą iednego złotego polskiego.

Wedle przepisu w paragrafie powyższym oznaczonego, koncessye na szynk soli tylko udzielane bydź powinny, i w tym względzie władze Woiewódzkie Administracyine przepisaną klas-

syfikacyą rozpocząć powinny i wedle niéy lub nowe koncessye wydawać, gdzieby takowe były potrzebne, lub też one od mniéy pewnych szynkarzy odbierać tam, gdzieby ich było więcéy iak niniéysze Urządzenie wskazuie, i pozostawić tylko tyle, ile ich przepisy utrzymać dozwalaią — Kto przy szynku soli pozostaie i miał dawniey koncessya, nowèy od Rządu nie potrzebuie, pod warunkami wyżéy wyrażonemi.

Książka każda szynkarska dotąd tylko trwać może, dopóki zapisaną nie zostanie, po zapisaniu onéy całkowicie, nowa w magazynie solnym zakupioną bydź powinna.

§. 29.

Szynkarz koncessyą i książkę maiący, nie może soli w beczkach całkowitych lub w bałwanach nikomu przedawać, gdyż taki handel iest zupełnie zakazany, wolno iest tylko szynkarzowi koncessyą opatrzonemu przedawać sól na garce, kwarty i funty; szynkarz pozwolenie to przestępuiący, oraz przepisy powyższe niedopełniaiący i w tém przekonany, zapłaci kary za każdy centnar sprzedanéy soli w bałwanach lub kruchach lub beczkach całkowitych złotych polskich trzydzieści: z téy kary odbierze iednę trzecią część ten, który przekupstwo to odkryie, i któremukolwiek magazynowi solnemu, Urzędowi konsumpcyinemu, komorze celnéy lub magistratowi doniesie i udowodni; szynkarz każdy koncessyą opatrzony, kupiwszy sól z magazynu Skarbowego, powinien mieć przez tenże magazyn w swéy książce zapisaną:

a.) Ilość i gatunek soli przez niego zakupionéy.
b.) Ilość pieniędzy z wyszczególnieniem dokładném gatunków monet za sól zapłaconych.
c.) Zapis dopełnionego na beczkach i soli oplombowania.

O co dopomnieć się tem bardziéy winien będzie, gdy w przeciwnym razie prowadzący sól podpadnie karze na defraudantów przepisanéy.

§. 30.

Każdy Szynkarz w którymkolwiek Magazynie sól kupuiący, obowiązany iest w Magazynie zadeklarować do którego mieysca onę zawieść, którym traktem iechać i iaki czas do przewiezienia mieć zamierza. Stosownie do takiéy Deklaracyi będzie mu przez Magazyn Solny, przy Koncessyi zrobiony przypisek obeymuiący

a.) Dzień, miesiąc, i rok nastąpionego w Magazynie kupna. —
b.) Imie i Nazwisko kupuiącego, oraz mieysce iego mieszkania.
c.) Ilość Centnarów, lub beczek kupionéy Soli.
d.) Mieysce dokąd ma bydź wieziona, z oznaczeniem czasu do podróży téy zamierzonego.

Przeieżdzaiący z Solą do mieysca zamierzonego podług tego zaświadczenia przez Miasta, powinien się Urzędom Konsumpcyinym meldować, a tych obowiązkiem będzie, zaświadczenie to z Solą prowadzoną sprawdzić, plomby zrewidować, i zaświadczenie zaawizować. Jeżeli się okaże, iż na tém zaświadczeniu niedostaie iednego chociaż Urzędu Konsumcyinego, na trakcie w zaświadczeniu wyrażonym obiętego, i ieżeli w stosunku położenia Magazynu, dalszy Urząd Konsumcyiny dostrzeże że w bliższym Urzędzie Konsumcyinym zaświadczenie produkowane i wizowane niebyło, i nakoniec, ieżeli na całym trakcie wiezienia Soli, w wszystkich Miastach awi-

zacya przepisana nienastąpiła, Sól podpadać ma Konfiskacie, i mieyscowy Urząd Konsumcyiny, rozpocząwszy w tym względzie process, przełożonéy sobie Władzy natychmiast, o takowém winien donieść zdarzeniu; — Toż samo zrobionem bydź ma z Solą, która traktem przepisanym niebyła prowadzona i która w czasie zamierzonym a na zaświadczeniu wyrażonym, w mieyscu przeznaczenia niestanęła. —

Że zaś zdarzyć się mogą przeszkody nieprzewidziane w dowiezieniu Soli do mieysca przeznaczonego, iako to w przypadku złéy drogi, lub niedogodnéy furmanki, w takim tedy razie, aby Skarb był pewny swoich przepisów i prywatny na process wystawionym niezostał, ostrzega się, że Sól niedowieziona do swoiego mieysca, powinna bydź złożona w Urzędzie Konsumcyinym, lub gdzie takowego niema, u Woyta Gminy wraz zaświadczeniem. — Urząd Konsumcyiny, lub Wóyt Gminy w takiem zdarzeniu obowiązany iest zaraz po okazaniu sobie tego zaświadczenia, skonfrontowawszy go z Solą i plombami, ieżeli czas oznaczony ieszcze nie upłynął, zapisać na temże zaświadczeniu dzień, miesiąc złożenia teyże Soli, a w razie na dalszy Transport oneyże wzięcia do swoiego przeznaczenia, stwierdzi na tém zaświadczeniu, że Sól ta zostawała pod zamknięciem, z wyrażeniem czasu, przyczyny, aby zawsze w zamierzonem strawieniu czasu, wyiąwszy dni złożenia iéy dla przypadku, na mieyscu stanęła.

§. 31.

Szynkarz maiący zapas Soli, nie może kilka razem beczek do wyszynku rozpoczynać. Dopóki iedna beczba w zupełności wyprzedaną niebędzie, inne bez naruszenia plomb nietykalne zostawać powinny; w przypadku dostrzeżenia u którego Szynkarza że beczki są bez plomb, pomimo niewyszynkowania pierwszéy, wszystka Sól uważaną bydź ma iako defraudowana, i iako takowa skonfiskowana.

Każdego Szynkarza iest obowiązkiem poprzybyciu swoiem oddać zaświadczenie z Koncessyą mieyscowemu lub naybliższemu Urzędowi Konsumcyinemu, dla zrobienia przez niego Superrewizyi przywiezionéy Soli i plomb, tudzież w ciągu wyprzedawania Soli żądać odeymowania plomb, w miarę potrzeby otwierania więcéy beczek do wyszynku — a nakoniec plomby u siebie zachowywać dla oddania ich Magazynowi Solnemu, z którego Sól była kupiona, stosownie do §. 21. — Na każde żądanie Entrepryzy Dzierżawnéy, rewizye u Szynkarzy Solnych przez Urzęda Skarbowe, lub Magazyny Solne, czy to w przytomności przeznaczonych przez nią osób, lub bez nich przedsiebrane bydź powinny.

§. 32.

Ostrzega się Szynkarzy Solnych i Mieszkańców, że w Magazynach wyżéy wyrażonych znaydować się będą gatunki Soli następuiącey:

a) Kamiennéy Wieliczkowskiéy w beczkach lub kluchach i bałwanach. —
b) Warzonki Samborskiéy.
c) Liwerpolskiéy warzonki.

Wszelkie inne gatunki u kogo bądź znalezione, iako z Zagranicy w chęci defraudacyi sprowadzone, konfiskacie podlegać będą; że zaś w Woiewództwie Augustowskiem na mocy dawnego wolnego handlu znayduią się zapasy Soli Krymskiéy, względem takowéy wyprze-

przedania z Magazynów oznacza się dla Spekulantów Właściciełi téy Soli termin do wyprzedania iéy naywyżéy przez trzy miesiące.

Mieć Szynkarzowi Soli Kamiennéy Szybikowéy zielonéy tak beczkowéy iako i bałwaniastéy i kruchowéy na miałką, przedaiąc ią na miary nie iest wolno pod karą Konfiskaty Soli u niego znayduiącéy się, z któréy kary odbierze ⅓ część ten, co tego dęstrzeże i udowodni, Bałwany zaś mogą bydź tylko rozbiiane na kruchy. Obowiązanym iest oraz Szynkarz sprzedawać Sól podług żądania kupuiącego na miarę lub wagę; sól zaś w znacznieyszych Kruchach i kawałach nie inaczéy iak tylko na wagę sprzedawana bydź powinna pod karą wyż wymienioną.

§. 33.

Nie wolno iest ani prywatnym mieszkańcom na własną potrzebę, ani Koncessyonowanym Szynkarzom na wyszynk więcéy mieć nad 60. Centnarów soli w magazynach zakupionéy; a gdyby przestąpienie tego przepisu komu dowiedzionem było temu nie tylko sól wszystka skonfiskowaną będzie, ale nadto sam osobiście po ukaranie do sądu Policyi poprawczéy oddany będzie.

§. 34.

Zeby zaś żaden Szynkarz nad to niezyskiwał z wyszynku soli, i aby publiczności niezdzierał, obowiązkiem będzie władz Policyinych i Skarbowych w skutek Dekretu d. d. 7 Marca 1812 r. ułożyć taxę, po czemu garniec, kwarta, pół kwarty, i funt soli przedawane bydź maią. Przy układaniu téy Taxy rachowaną naprzod bydź ma, cena soli nayblizszego Magazynu, do téy przyłączy się koszt proporcyonalny przywozki téy Soli do domu Szynkarza, wyrachowany od konia iednego na sześć Centnarów, tudzież dziesięć od sta zysku dla Szynkarza. Tym sposobem ułożona Taxa na każdy gatunek, ma bydź we wszystkich Miastach ogłoszoną, na Ratuszu, oraz na drzwiach u Burmistrza przybitą, niemniéy każdy Szynkarz mieyski i wieyski mieć ią powinien, tak ażeby każdy mógł przekonać się, po czemu za garniec, kwartę lûb funt soli płacić należy, a gdyby Szynkarz drożéy nad nią sol przedawał, wtedy wszystka u niego znayduiąca się sól skonfiskowaną, oraz książka i koncessya iemu odebraną będzie.

Szynkarz Wieyski szynkuiący sól po Wsiach, podlegać ma Kontrolli nayblizszego Urzędu Konsumcyinego, winien iest stosować się do Taxy w nayblizszém Mieście ustanowionéy, pod karą wyż wymienioną.

Nakoniec gdy w każdém Mieście dostateczna liozba Szynkarzy iest przeznaczona do Szynku soli; zatem zakazuie się w zupełności ieżdzenie na Jarmarki, Targi, Odpusty do Miast lub Wsi obcym Szynkarzom koncessowanym w zamiarze szynkowania solą.

T Y T U Ł V.

Przepisy dla Władz Administracyinych i Skarbowych.

§. 35

Ponieważ wszystkie Magazyny Solne w §. 5. wyrażone, opatrzone będą w sól, i przy nich Kassy znayduiące się wymagaią zupełnego bespieczeństwa, zatem Władze Administracyine Woiewódzkie wydadzą stosowne komu wypadać będzie dyspozycye, aby też Magazyny od wszelkiego kwaterunku wolne były.

§. 36.

Zaymią się WW. Prefekci natychmiast zrobieniem Konsygnacyi Szynkarzy Solnych wedle §. §. 27 i 28. takowe na zasadach mieyscowéy statystyki ułożywszy, w ciągu miesiąca iednego Kommissyi Przychodów i Skarbu podadzą w rubrykach następuiących:

a.) Nazwisko Województwa.
b.) Powiatu.
c.) Miasta.
d.) którey klassy
e.) Nazwisko wsi z kościołem Parafialnym
f.) Ludność Jey
g.) Jak daleko położona od granicy
h.) wiele było dotąd w tém Mieście Szynkarzy
i.) wiele bydź powinno podług ninieyszego urządzenia
k.) iak się nazywaią z imienia i nazwiska pozostawieni.
l.) Wiele było we wsi Szynkarzy
ł.) wiele bydź powinno podług ninieyszgo urządzenia
m.) iak się nasywaią z Imienia i Nazwiska pozostawieni przy Koncessyach
n.) Wykazanie porownania
ile było; a
ile pozostaie Szynkarzy.

Gdyby iednak przeciw ktoremu pozostałemu Szynkarzowi uczynione było doniesienie, lub zachodziło podeyrzenie o nieprawy szynk soli lub nielegalne nabycie onéyże, za takowém doniesieniem czyto przez władzę Skarbową czy przez Entrepryzę, Koncessyia Szynkarzowi odebraną bydź powinna.

§. 37.

Podług tych Konsygnacyi i wedle §. 34. WW. Prefekci dla Szynkarzy solnych Taxę soli przez nich przedawać się maiącéy Podprefektom podług wzoru tu dołączenego sub Nro. V. za odebraném ogłoszeniem ceny kupna soli w Magazynach ułożyć nakażą i naydaléy na dzień 15 Lipca 1816. Kommissyi Przychodów i Skarbu podadzą — Taxa ta raz ułożona dotąd służyć będzie dla Szynkarzy za prawidło w przedaży, dopoki cena kupna Soli w Magazynie taż sama utrzymaną będzie.

§. 38.

Zalecą WW. Prefekci swym podwładnym dopilnowanie aby Szynkarze solni w Miastach i Wsiach nadużyciów z solą nierobili, wodą iey niekropili, piasku, ziemi i mąki dla utrzymania wagi lub miary nie mięszali, i podług żądania kupuiącego, na wagę lub miarę sól podług taxy ustanowionéy sprawiedliwie przedawali. Za nadużycia tego rodzaiu włożą odpowiedzialność szczególnieyszą Burmistrzóm i Wóytom Gmin, lub ich Zastępcom; którzy z Urzędów swoich za wszelkie spełniane nieprzyzwoitości ukaraniu podlegać będą.

§. 39.

Ostrzega się wszystkie władze Administracyine

1.) Ze sól Entreprzyzy dzierżawnéy z magazynów na potrzeby Rządowe bezpłatnie braną bydź nie ma, tylko za gotowiznę.
2.) Ze wolność transportow soli bez opłaty cła w wolnym mieście Krakowie i iego territorium iako traktatem dotyczącym się tegoż wolnego miasta zastrzeżona, Entrepryzie dzierżawnéy zapewnioną została.
3.) Ze statki i fury Entrepryzy dzierżawnéy solą ładowane od opłaty drogowego, mostowego, grobelnego są wolne, nie

inniéy że też statki i fury ładowane lub do ładunku przysposobione, od rekwizycyi woyskowych bydź powinny wolne.

§. 40.

Dozor prosty nad magazynami solnemi zostaie przy władzy Skarbowéy Woiewódzkiéy. Rewizye magazynów, przez Inspektorów wydziałowych wsposobie tym iak to w latach 1811 i 1812 działo się odbywane bydź powinny, a to tém bardziéy że officyaliści solni z kaucyi za sobą zapisanych są odpowiedzialni i rewizyom podlegać powinni.

§. 41.

Od dnia 1. Czerwca b. r. poczynaiąc, władze skarbowe Woiewódzkie, ani pensyi ani kosztów na materyały piśmienne, ani wszelkich innych wydatków do magazynów solnych przywiązanych opłacać nie będą, albowiem opłata pensyi pisarży solnych i kontrollerów stać będzie na etacie kassy Jeneralnéy do któréy dochody solne wpływać będą; opłata zaś stróży, bednarzy, materyałów piśmiennych i. t. d. do Entrepryzy należy.

§. 42.

Rząd wszelkie własne budowle Skarbowe i utensylia magazynowe gdzie się takowe znayduią a przy przedaży soli użyteczne bydź mogą, naczas trwania pięcioletniego kontraktu do używania dzierżawcy pozwoliwszy, poleca władzom Skarbowym Woiewódzkim, aby takowe przy oddawaniu w użytek Entrepryzy sposobem inwentarza opisane były, podług którego Entrepryza wszystko in quali et quanto przy expiracyi kontraktu zwrócić Rządowi obowiązana będzie, dla tego więc opisy budowli i utensyliów z każdego magazynu przez Inspektora Wydziałowego z strony skarbu, i kommissanta Entrepryzy z strony dzierżawy, Kommissyi Przychodów i Skarbu podane bydź maią naydaléy w przeciągu dwóch miesięcy.

§. 43.

Wolno iest entrepryzie dzierżawnéy przez czas trwania kontraktu własnym kosztém używać straży przez siebie na granicach do pilnowania defraudacyi soli, która to straż nosić będzie znak herbu Rządowego z napisem: *Dzierżawca soli Królestwa Polskiego.* Stosownie więc do tego Woiewódzkie władze Skarbowe strażom granicznym skarbowym udzielą informacyą aby, wspólnie obie straże ku ogólnemu dobru rządu zmierżać mogły.

§. 44.

Lubo dzierżawcy równym iak Skarbu obowiązkiem będzie czuwać na defraudacye solne przez prywatnych spełniać się mogące, z tém wszystkiem zastrzega się, że defraudacye z strony saméy Entrepryzy lub iéy kommissantów albo plenipotencyami opatrzonych ludzi dopełniane, tém samém prawidłom podlegaią, iak inne wszelkie.

Z konfiskat i kar wszelkich defraudacyinych ściągnione pieniężne kwoty, dzielone będą na trzy równe części, z których po odtrąceniu naprzód kosztów processu

$\frac{1}{3}$ część Skarbowi.
$\frac{1}{3}$ część Dzierżawcy.
$\frac{1}{3}$ część Denuncyantowi.

dostawać się maią, wyiąwszy gdyby dzierżawca sam przez się lub przez kommissantów albo plenipotentów swoich winie defraudacyi podlegał.

§. 45.

Ktokolwiek zyskiem powodowany w brew zakazóm sól z zagranicy do kraiu wprowadza zawinia na konfiskatę

wprowadzoney soli i nadto, ieżeli ią do kraiu na handel lub spekulacyą wprowadził zapłaci, po złotych polskich sześć. a ieżeli ią do kraiu sprowadził na własną potrzebę, zapłaci po złotych polskich trzy, a to za każde cztery i pół funta wagi Warszawskiéy wprowadzonéy soli.

§. 46.

Aby więc wszelkie te przepisy iak nayskuteczniéy przez wszystkie urzęda skarbowe wykonywane były, zalecą władze Skarbowe wszystkim urzędom konsumcyinym, ażeby szynkarzy solnych w ścisłéy trzymali kontrolli, Inspektorom wydziałowym zaś, żeby superrewizye urzędów konsumcyinych co do szynków soli, często odbywali, do czego im posłużą konsygnacye szynkarży przez WW. Prefektów podług §. 36. ułożyć się maiące, o które władze Skarbowe WW. Prefektów zarekwiruią, a nakoniec komorom celno pogranicznym nayściśleysze czuwanie nad defraudycyąmi soli nakażą, i to wszystko w wydać się winnym przez siebie okolniku wyrażą, cokolwiek do ustalenia ninieyszych przepisów zmierzać będzie.

Zeby nadto Skarb dla zbyt przewlekłego formowania processu niecierpiał, tudzież aby winny defraudacyi, sprawiedliwéy nieuchodził kary, processa z defraudantami solnemi od rozpoczęcia każdego respective w przeciągu kwartału iednego kończone bydź powinny, i w tym względzie ostrzega się władze skarbowe Woiewódzkie, że za każdą zwłokę w takiéy okoliczności okazaną, kara zł. pol. sto na sprawuiącego zwłokę wymierzoną zostanie.

§. 47.

Ponieważ plombowanie beczek dla szynkarzy solnych od d. 1. Czerwca b. r. zaczynać się ma, zatém władze Skarbowe Woiewódzkie natychmiast regulamin ninieyszy przeszlą urzędom Skarbowym i magazynom solnym, tudzież weyrzą w zapasy kwitów zaświadczaiących w magazynach solnych tudzież książek szynkarskich w cenie złotego iednego znayduiących się, aby wcześnie onychże zapasy zrobione i rozesłane im bydź mogły, i w tych dwóch przedmiotach Kommissyi Przychodow i Skarbu zdadzą rapporta.

§. 48.

Władze Skarbowe Woiewódzkie nad ustawami temi czuwać są obowiązane, przeciwko nim postępuiących officyalistów karać, suspendować i do oddalenia przedstawiać będą mocne. Każdy zaś Officyalista celny, solny, konsumcyiny, administracyiny i policyiny nad dokonaniem i zachowaniem ninieyszych przepisów solnych tak iak powinność służbowa i obowiązek przysięgi wykonanéy po nim wymagaią, czuwać powinien; dowiedziony naymnieyszy pozor nierzetelności rozmyślnie, z niedbalstwa, lub z nieznaiomości przepisów popełniony do wywiązania się z winy nie będzie mu pomocnym, i owszem nietylko posadę swoię utraci, i po kary gdzie należy odesłany zostanie, ale nadto szkody zrządzone z maiątku iego i kaucyi poszukiwane będą.

§. 49.

Regulamin ninieyszy ma bydź stałym i w exekucyi niezawodnym; aby zaś niewiadomość iego nikogo od błędów nie zasłaniała, przez gazety publiczne, ogłoszenie w miastach, niemniéy obwieszczenie w dziennikach Woiewódzkich do wiadomości powszechnéy podany bydź winien. w Warszawie dnia 24 Maia 1816.

Minister Prezyduiący T. MATUSZEWIC

Sekretarz Jeneralny Jan Pomian Kruszyński

Za Naczelnika Bióra Marszałowski.
Łapiński D. K.